

Dni plynuli jeden za druhým. Vasilisa si postupne zvykala v novom domove. Každý deň vstávala zavčas ráno, ešte pred šiestou, aby stihla východ slnka. Za každého počasia lietala okolo zámku. Snežienka vyrástla dosť na to, aby mohla lietať spolu s Vasilisou, a zanedlho začala voziť svoju majiteľku na chrbte. Čoskoro im šlo spoločné lietanie tak dobre, že mohla dokonca skúšať rozličné triky, ako urobiť Snežienke za letu na chrbte lastovičku. Bolo to ľahké, pretože perie lunovtáka k sebe priťahovalo jej chodidlá ako magnet – musela len udržať rovnováhu. Nevýhodou bolo iba to, že cez deň Snežienka najradšej spala vo svojom hniezde, ktoré Vasilisa vybuodovala špeciálne pre ňu na streche jednej veže. Zato od súmraku by lietala najradšej až do rána, najmä za splnu.

O deviatej, po skromných raňajkách v Kozubovej sieni, sa im s Búrkou začínalo vyučovanie: matematika, dejiny časodejstva, eferopis, chronológia a dokonca hodinárska mechanika. Čierna kráľovná bola ustavične na cestách, a tak hodiny väčšinou viedla Mendejra, víla temných myšlienok, ktorá bola na Vasilisinom zasvätení medzi časodejov. Spočiatku sa jej trochu bála, ale čoskoro pochopila, že k jej zlomyseľnej povahe patrí vcelku dobré srdce.

„Potrestám vás!“ často opakovala Mendejra. „Budete v zámku umývať podlahy namiesto klokov!“ Alebo: „Pošlem vás spať bez večere! Zamknem vás v pivnici! Dolámem vám krídla!“

No čo si Vasilisa pamätala, ešte nikdy žiadnu svoju hrozbu nespĺnila.

Mendejra však bola veľmi prísna, a keď niektorá žiačka zaostávala, nútila ju opakovať to dovedy, kým sa jej nezačalo dariť.

Učenie šlo Vasilise hladko, s radosťou plnila všetky úlohy a neúnavne trénovala rozličné časodejnícke zaklínadlá. Páčili sa jej efery premiestnenia – cestovanie po vlastných spomienkach a najmä časové prechody cez zrkadlá.

Na víkendy prichádzali Rimma s Cziou a v zámku bolo hneď veselšie. Vasilisa sa so všetkými skamarátila, ale, samozrejme, často jej bolo smutno za starými priateľmi – Dianou, Zacharou, Nikom, Danilom a neznesiteľným Fešom... Dokonca aj za malou Nikol.

Niekedy unikla do svojho zákutia a zakaždým si povedala – občas zlostne, inokedy smutne –, že si musí zmeniť spomienku premiestnenia. Napriek tomu sa do údolia s vodopádom opakovane uchýľovala – čakala na list od Zachary, ktorý už dlho nechodil.

Búrka ju však nikdy nenechala dlho smútiť. Nové kamarátky spoločne preskúmali celé okolie zámku a dokonca aj zakázaný les, ktorý sa začínal na okraji hôr. Búrka často spomínala nejakého Maara, svojho najlepšieho priateľa v Čiernom zámku. Vraj pozná všetky tajné chodníčky, ale odišiel so svojim dedkom mechanikom na dlhú pracovnú cestu. Búrka navyše učila Vasilisu biť sa pomocou krídel: prudko vzlietnuť, vyhnúť sa útoku a rozdávať prudké rany. Alebo bleskovo zmiznúť a hneď sa objaviť na inom mieste.

Rimma často Vasilise rozprávala historky z astrogradskej školy. Napríklad, že Jelena zaviedla na dievčenských uniformách

